

RUTH KELLY

HET

LITERAIRE THRILLER

CHATEAU

Hoe groter het huis,
hoe duisterder de geheimen...

PROLOOG

ADELE

EEN WEEK VOOR OUDEJAARSAVOND

YouTube

1,2 mln. abonnees

Hallo, lieverds. (veegt tranen weg) Ik weet niet waarom ik dit film; ik post het toch niet op YouTube, want het is stom om jezelf te filmen terwijl je huilt. (veegt nog meer tranen weg) Vooral als ik niet kan uitleggen waarom ik overstuur ben. Wat YouTube, TikTok en influencen betreft, gaat het meer dan prima, maar ik heb het gevoel dat mijn leven daarbuiten instort. Ik heb me nog nooit zo eenzaam gevoeld.

Iedereen die me kent weet dat ik niet snel overstuur ben. Zo ben ik niet, maar nu kan ik niet stoppen met huilen. Ik raak de angst niet kwijt en heb het gevoel dat ik er met niemand over kan praten, zelfs niet met Jack. Ik wil zo veel zeggen, heb zo veel opgekropt omdat ik te bang ben dat...

(kijkt nerveus over haar schouder)

Horen jullie dat?

(spitst haar oren)

Volgens mij is daar iemand.

‘Hallo?’

(wacht, luistert)

‘Wie is daar?’

(schudt hoofd) Jezus, ik draai door. Ik hoor geluiden die er niet zijn. Kijk nou hoe ik eraan toe ben. Ik ben weer helemaal opgefokt om niets. Deze plek – ik word er gek van.

(ademt zwaar uit) Ik dacht dat het goed voor ons zou zijn om naar het Franse platteland te verhuizen, dat het een nieuw begin zou zijn, dat het er rustig en vredig zou zijn. Nou, het is allesbehalve dat.

Sterker nog, het was een enorme vergissing.

(begint weer te huilen)

Ik weet dat mijn leven er aan de buitenkant perfect uitziet. Jullie zullen wel denken: waar zou zij nou overstuur over moeten zijn? Maar mensen, geloof me als ik zeg: mijn leven is niet perfect.

Ik denk dat ik door dit te delen het ware gezicht van influenza laat zien. Het is belangrijk dat kijkers weten dat de mensen die ze volgen ook overstuur raken.

Wat probeer ik te zeggen? Dat is het hem nou juist, het is bijna niet in woorden uit te drukken omdat het meer een gevoel is. Iets aan dit huis voelt gewoon verkeerd.

Ik geloof eigenlijk niet in geesten of paranormaal gedoe, maar het komt door de oude kamers, door dit donkere gebouw dat kraakt en kreunt... Dan is het net alsof er nog iemand in huis is.

Zelfs Jack gedraagt zich vreemd. Volgens mij houdt hij iets voor me geheim. Er is iets wat hij me niet wil vertellen.

Als ik jullie vertel waarom ik zo bang ben, denken jullie vast dat ik gek geworden ben, maar ik moet het kwijt, want het vreet aan me dat ik er met niemand over kan praten.

(kijkt weer achterom, dempt stem)

Volgens mij word ik gevolgd. Ik heb het akelige gevoel dat ik in de gaten word gehouden, en dat jaagt me de stuipen op het lijf.

(barst in tranen uit)

Ik weet niet wat er met me aan de hand is. (grijpt naar haar hoofd) Het is doodeng.

(kijkt recht in de camera)

Ik ben bang. Bang dat er iets heel ergs gaat gebeuren.

ERIN

ZEVEN DAGEN NA OUDEJAARSAVOND

De sneeuw is smetteloos. Wit als linnen en knisperend. In eerste instantie valt het me niet op dat er geen verse bandensporen zijn.

Ik heb het te druk met het omzeilen van ijsplekken en houd mijn voet gespannen op het rempedaal terwijl ik langzaam weer een haarspeldbocht neem. Er komt geen einde aan de smalle oprijlaan die dwars door het bos naar hun huis kronkelt.

Ik open het raampje en laat de kou binnenstromen om de lucht van mijn lange reis te verdrijven. De geur van zonneschijn, vorst en dennen vult de auto.

Het radioprogramma wordt onderbroken door het weerbericht. Er wordt gewaarschuwd voor meer sneeuw en gevaarlijke omstandigheden op de weg; mogelijk worden wegen afgesloten en wordt het openbaar vervoer stilgelegd. Mijn maag verkrampst bij de gedachte dat ik hier vastzit. *Het komt wel goed. Voordat het gaat sneeuwen, ben ik weer weg.* Ik zet de radio uit en geniet van de stilte.

Ik heb het gevoel dat het weerbericht het bij het verkeerde eind heeft. Afgelopen nacht heeft het aan een stuk door gesneeuwd, maar nu is alles stil. De natuur heeft ademgehaald en het lijkt wel of ze haar adem inhoudt. Niets is stiller dan vers gevallen sneeuw.

Het bos aan weerszijden van de oprijlaan is een dichte kluis van dennen en hoge, ranke berken. Bevroren takken

glinsteren in het afnemende licht. Onder de bomen ligt een ononderbroken witte vlakke, dik en donzig als een opgeschud dekbed.

Dat alles wat eronder ligt verhuult.

Iets aan de winter beangstigt me – het komt door de snel opkomende schemering. Tegen vijf uur 's middags is het op eens pikdonker, en dat bezorgt me een opgesloten gevoel, iets waarvan ik al van kleins af aan last heb. Ik heb de nacht altijd gewantrouwd.

Mijn moeder klaagt altijd dat ik te bang in het leven sta – ik aarzel te veel, ben te onzeker. Ik moet proberen meer op mijn jongere zusje, Adele, te lijken, die zelfverzekerd overal op afstapt.

Adele. De gedachte aan haar en de reden dat ik deze rit van twaalf uur naar Oost-Frankrijk heb gemaakt, vervult me met woede.

Mijn zelfingenomen zusje.

De woede zwelt aan als een storm, en ik word zo verteerd door wrok dat ik niet merk dat de omgeving veranderd is. De bomen zijn uiteengeweken en de gloed van de ondergaande zon heeft zich door de hemel verspreid.

Het verschijnt als een fata morgana op de open plek, glinsterend door een glazuurlaag sneeuw: het chateau.

Adeles filmpjes hebben er geen recht aan gedaan. Het kasteel doorboort de hemel met zijn grote en kleine toren en is in werkelijkheid nog veel groter en indrukwekkender.

Ik rem af tot een slakkengangetje en neem het uitzicht met ingehouden adem in me op. Perfect geproportioneerd – even hoog als breed. Opgetrokken uit botergele kalksteen en ramen omrand met graniet, als smokey eyeliner. Er zijn saliegroene luiken en de bovenkamer heeft een Frans balkon. Het dak is bezaaid met dakkapellen, puntig als heksenhoeden.

In het midden van de binnenplaats staat een fontein. Een standbeeld van een vrouw die een kind wiegt, gekleed in een gewaad waarvan de bleke plooien losjes om haar heupen val-

len. Ik stel me voor hoe het hier in de zomer moet zijn, als het geklater van het fonteinwater over het landgoed zweeft.

Het gebouw, oogverblindend in de laatste lichtstralen, eist de aandacht op. Het straalt arrogantie uit. *Ik heb honderden jaren overleefd. Ik heb heviger stormen doorstaan dan jij ooit zult meemaken. Kijk naar mij.*

In haar filmpjes noemt Adele het ‘klein’ in vergelijking met andere chateaus in de regio, omdat het maar negen slaapkamers heeft. Máár negen! Ik twijfel er niet aan dat dit het grootste huis is dat ik ooit heb gezien. Ik voel een steek van jaloezie wanneer ik haar leven vergelijk met dat van mezelf en besef hoever ik achter ben gebleven.

Met mijn blik nog altijd op het kasteel gericht kom ik langzaam tot stilstand, en het duurt even voor ik me realiseer dat er geen andere auto’s staan.

Ze staan vast achter het huis geparkeerd. Ze heeft de stallen vast omgebouwd tot garages; ik drijf de spot met haar extravagante nieuwe leven.

Nadat ik de motor heb afgezet, leun ik achterover en neem ik even de tijd om mijn gevoelens op een rijtje te krijgen en moed te verzamelen.

Hoe ga ik haar het nieuws brengen? Ik probeer het zelf nog steeds te verwerken. Het gebeurde allemaal zo plotseling; de artsen hadden beloofd dat onze moeder beter zou worden. Ik haal nog een keer diep adem en open dan het portier om het strijdperk te betreden.

De poedersneeuw reikt tot boven mijn enkels, en in een mum van tijd is de kou door de stof van mijn sneakers gedrongen. Ik ben niet gekleed op dit weer. Toen ik in Engeland van huis vertrok, scheen de zon. Ik duik weg in mijn jas en trek de ceintuur strakker aan.

Zodra ik de schaduw van het gebouw in loop, staan mijn zintuigen op scherp. Onwillekeurig kijk ik omhoog om de gevel te bekijken, en ik zie een windvaan en waterspuwers op de hoeken. De spleten in de toren, waarachter de boogschut-

ters zich vroeger versholen. Het is een allegaartje, waarin de stijlen van verschillende eeuwen samenkomen.

Ik word weer overspoeld door emoties, maar deze keer zorg ik ervoor dat ze me niet raken – een vaardigheid die ik me in mijn jaren als ic-verpleegkundige eigen heb gemaakt: de kunst van het kalm blijven. Ik heb geleerd gevoelens te begrijpen, zodat ik niet overweldigd word door de heftige emoties waarmee mijn werk gepaard kan gaan.

Ik twijfel geen moment aan de oorzaak van deze nieuwe golf.

Jaloezie.

Ik ben jaloers op het leven dat Adele en Jack nu leiden. In het buitenland gaan wonen en opnieuw beginnen. Verlangen we daar niet allemaal naar?

Ondertussen draaide ik lange nachtdiensten en kon ik mijn ogen overdag amper openhouden. Terwijl ik voor onze moeder zorgde, begon Adele aan een nieuw leven dat een prinses niet zou misstaan.

Ik heb jarenlang van een karig salaris geleefd, heb altijd gespaard en me de dingen ontzegd die ik graag wilde doen. Terwijl Adele... die smijt nu met geld alsof het niks is.

Mijn zus heeft altijd bewonderaars gehad, mensen die alles voor haar willen doen, haar gratis spullen geven – omdat ze knap is, en omdat ze de rol van jonkvrouw in nood tot in de puntjes beheerst. Maar dit? Met half dichtgeknepen ogen tuur ik naar het prachtige uitzicht; dit is van een heel ander niveau. Hoe heeft ze zich een chateau kunnen veroorloven?

Ik snap er helemaal niets van.

Maar er is één reden waarom ik voor geen goud met haar zou willen ruilen: Jack.

Jack is de reden dat Adele en ik amper contact met elkaar hebben. Kort nadat ze verkering kregen dreef hij een wig tussen ons, omdat hij vast van plan was de belangrijkste persoon in haar leven te worden. Hij vergiftigde haar gedachten. Maar ze had toch voor ons kunnen vechten? Of wilde ze dit juist?

Heeft ze hem als excuus gebruikt om onze band te verbreken? Ik betrap mezelf vaak op die gedachte.

Het contact verliep al jaren moeizaam, maar heeft een dieptepunt bereikt na haar verhuizing naar Frankrijk afgelopen lente, niet lang nadat we hadden ontdekt dat onze moeder borstkanker had. In plaats van haar plannen in de ijskast te zetten, verdween Adele. Ze ging op avontuur in de verwachting dat ik de verzorging wel op me zou nemen.

En dat deed ik natuurlijk ook. Ik verhuisde mijn moeder naar mijn appartement in Bournemouth, waar ik kookte en schoonmaakte en haar waste. Ik was degene die tijdens die drie slopende maanden chemotherapie haar hand vasthield. In mijn eentje lapte ik haar op en kreeg ik haar weer op de been.

Adele loopt al haar hele leven weg voor verantwoordelijkheid en alles wat haar pijn zou kunnen doen. Ik moest voor haar de klappen opvangen die het leven kan uitdelen. Maar dat kan niet meer. De dood heeft ons allebei ingehaald. De kanker is terug, en de oncoloog heeft onze moeder nog een maand gegeven.

Vechtend tegen de tranen begin ik aan de mantra. *STOP. Laat je emoties niet de overhand krijgen.* Want wie vangt mij dan op?

Ik kijk naar de statige entree. Een portiek met zuilen en een trap met witstenen trapleuningen.

Adele is altijd al egocentrisch geweest, maar haar gedrag verslechterde toen ze filmpjes begon te posten over haar leven in Frankrijk op haar YouTube-kanaal. In ruil voor likes legt ze alles wat ze doet vast en deelt intieme zaken met haar zogenaamde vrienden. Ik durf te wedden dat haar obsessieve fans meer voor haar betekenen dan haar familie. Vloggen heeft het slechtste in haar naar boven gebracht.

Ik heb de eerste paar filmpjes gekeken; daarna kon ik het niet meer opbrengen. Kijken naar haar nepleven en hoe ze toneel speelt stuitte me tegen de borst. Ze is niet eerlijk, nergens over.

We hebben elkaar al maanden niet meer fatsoenlijk gesproken, maar zo onbeschoft als de laatste tijd is ze niet eerder

geweest. Ze heeft sinds oudejaarsavond niet meer gereageerd op telefoontjes en berichten, en dat is nu een week geleden. Ik weet niet of ze me negeert of dat ze nog steeds boos op me is. Maar als dat zo is, zegt het alles over hoe slecht onze relatie is geworden.

Adele is niet geïnteresseerd in mij en wat er in mijn leven gebeurt. Ze heeft geen idee van de problemen die me thuis te wachten staan.

Ik voel paniek opkomen. Die druk ik weg, en ik concentreer me op de reden waarom ik hier ben.

Omdat ze me heeft geghost, ben ik helemaal hierheen gereden. Ze heeft me gedwongen haar op te sporen, en ik moet bekennen dat ik haar daarom haat.

Maar ik kan het me niet veroorloven ruzie met haar te maken, want daar hebben we geen tijd voor. Ik ben hier niet om bruggen te slaan, ik ben gekomen om mijn zus op te halen en mee naar huis te nemen.

Ik slik mijn pijn, woede en jaloezie weg en loop de brede stenen trap op naar de imposante entree. De dikke eikenhouten deur heeft een glanzende gouden klopper in de vorm van een leeuwenkop.

Die moet Jack uitgekozen hebben. Ik trek een grimas, zo smakeloos vind ik het. Dan zie ik voor me hoe de komende minuten zullen verlopen: Adele zal doen alsof ze mijn berichten niet heeft ontvangen, en Jack zal doen alsof ik niet besta.

Maar terwijl het geluid van de klopper wegsterft, volgt er geen gespeeld welkom maar doodse stilte. Ik probeer het nog eens en sla zo hard met de klopper tegen de deur dat de trilling door mijn arm trekt.

Rustig. Je maakt het alleen maar erger.

Het is nooit bij me opgekomen dat ze misschien niet thuis is. Zijn ze een weekendje weg?

Ik loop het terrein op om een kijkje te nemen. Mijn schoenen knerpen in de sneeuw, mijn boze adem vormt wolkjes.

Het eerste raam dat ik tegenkom, biedt een blik op hun

nieuwe leven: een huis vol erfstukken. Met mijn neus tegen het glas gedrukt vang ik het laatste licht op dat in een kamer met een hoog plafond valt.

Wanden met walnotenhouten lambrisering en een biscuitkleurige parketvloer. Er staat een lange ovale eettafel in het midden en een piano aan de zijkant, onder een schilderij van een jachttafereel in een brede gouden lijst. Ertegenover is er een grote open haard van wit marmer dooraderd met zwart. De citroengele gordijnen die door zijden koorden met kwastjes opzij worden gehouden, geven de kamer een huiselijk gevoel. Het is echt schitterend, iets wat je alleen bij de oude adel tegenkomt.

Ik loop naar de zijkant van het gebouw, waar de hele muur verborgen gaat achter klimop en de sneeuw tegen de ramen opgehoopt ligt. Een schemerig verlichte kamer. Een bibliotheek, een echte bibliotheek – planken van vloer tot plafond vol met in leer gebonden boeken. Een wandtapijt beslaat een hele wand, een gevechtstafereel met steigerende paarden en rondvliegende speren. Gewelddadig en gruwelijk.

Indrukwekkend, maar niet echt iets voor Adele, is het enige wat bij me opkomt terwijl ik zoek naar bewijs dat mijn zus hier is geweest. Ondanks onze meningsverschillen ben ik toch opgelucht wanneer ik iets van haar op een geboend houten bijzettafeltje zie staan: de opzichtige ananaskandelaars die ze altijd tevoorschijn haalde toen we nog bij elkaar kwamen eten. Het glanzende goud ziet er in het gedempte licht dof uit.

Een half openstaande deur biedt zicht op een hal met een enorme kroonluchter en een brede trap.

Te midden van deze grandeur is er nog iets wat me vreemd voorkomt. De kamers zijn brandschoon. Ongewoon schoon voor mijn altijd zo slordige zus. Er is geen rommel, het is allemaal griezelig netjes. Het huis lijkt onbewoond.

Ik realiseer me pas dat ik frons wanneer ik mijn spiegelbeeld in het raam zie. Terwijl ik terugloop naar de voorkant van het kasteel gaan mijn gedachten naar Adeles vlog en de cultstatus

die ze bijna van de ene op de andere dag verwierf. Meer dan een miljoen abonnees en duizenden views per filmpje. Maar wat me pas echt stoort is dat ze er geen geheim van maakt waar ze wonen en dat er dus zomaar opeens een mafkees voor de deur kan staan.

Langzaam draai ik me helemaal rond om de afgelegen ligging in me op te nemen, en ik huiver als ik bedenken hoe kwetsbaar Adele hier is.

Moet ik binnen gaan kijken?

Wanneer ik bij de voordeur zoek naar een plek waar je een sleutel zou kunnen verstopten, valt mijn oog op iets anders. Het glinstert in mijn voetafdruk.

Ik hurk neer en raap het scherpe voorwerp op. Het is veel groter dan ik in eerste instantie dacht. Ik hou het tegen het licht, en wanneer ik het tussen mijn duim en vinger laat bewegen, fonkelen de stenen. Ik adem scherp in.

Diamanten, het zijn échte diamanten.

Adele mag dan een luxe leven leiden, zulke oorbellen kan ze zich niet veroorloven. En een tuttige druppeloorbel is absoluut niet haar stijl. Van wie zou het sieraad dan zijn?

Onwillekeurig richt ik mijn blik op het bos, alsof het antwoord daar te vinden is. Maar nu de zon onder is, zie ik alleen een zwarte massa bomen. Er staat geen zuchtje wind, en op de roep van een uil in de verte na is het volkomen stil.

Mijn keel verstrakt. Ik adem diep in en roep: 'Adele!' Ik kijk om me heen, speur de duisternis af naar tekenen van leven.

Rustig nou maar, Erin, spreek ik mezelf streng toe. Ze zijn vast bij vrienden op bezoek of een weekendje weg, want dat soort dingen doen stelletjes.

Ik reageer overdreven, ben snel getriggerd – dat weet ik inmiddels. Maar mijn zelfinzicht vertelt me ook dat hier iets niet in de haak is. Dat voel ik gewoon.

'Adele!' roep ik weer. 'Jaaaack!' Mijn stem klinkt iel en zwak, gedempt door het isolerende effect van de sneeuw.

Plotseling begint het te sneeuwen, poederige, ragfijne vlok-

ken, zo zacht als vlinderkusjes. Tenminste tot de kou door me heen trekt. Ik blaas in mijn handen; mijn vingertoppen zijn wit en gevoelloos.

Wat moet ik doen? Hier wachten tot ze thuiskomen? Op mijn gps zie ik een paar huizen liggen, een kilometer of acht verderop, maar in zo'n afgelegen streek is waarschijnlijk geen B&B. En als ik wegga, loop ik haar misschien mis.

Hoewel het akelig stil is in het chateau, komt het bos tot leven. Ik hoor zacht geritsel, het knakken van twijgen, het geluid van nachtdieren die zich tussen de bomen door bewegen.

Ik heb een hekel aan duisternis.

Ik dwing mezelf om diep adem te halen en rustig te worden, maar het kalmeert mijn zenuwen niet. Dat ding dat zich in mijn gedachten heeft genesteld, schiet wortel.

En dan voel ik het, de winter die zich roert. Een stroom van iets onvriendelijks en vijandigs drijft binnen. De natuur probeert me iets te vertellen, en haar woorden zijn zo heftig dat ik ervan ril.

Er gaat een steek van angst door me heen. Ik weet alleen niet goed waar ik bang voor ben.

ADELE

NEGEN MAANDEN VOOR OUDEJAARSAVOND

YouTube

5.300 abonnees

De onthulling van onze geheime plannen

Hallo lieverds, een fijne maandag, welkom terug op mijn kanaal. Ik weet dat jullie graag horen hoe mijn week is verlopen, maar vandaag wil ik iets speciaals doen. Ik heb namelijk héél belangrijk nieuws. Jullie weten dat ik alles wil vertellen wat er in mijn leven gebeurt. Nou, en dit is waarschijnlijk de grootste beslissing die Jack en ik ooit hebben genomen, en omdat jullie steun zo veel voor ons betekent, willen we dat jullie het als eersten horen.

Voor de mensen die nieuw zijn op mijn kanaal: Jack en ik zijn al acht jaar samen en zijn nog altijd smóórverliefd. Korte samenvatting van hoe we elkaar hebben ontmoet: toevallig, toen ik op huizenjacht was. Ik was net afgestudeerd en op zoek naar een woning, en in een advertentie bood Jack zijn logeerkamer aan. Ik ging erheen om te kijken, maar mijn oog viel niet op de kamer maar op hem. Hij liet er geen gras over groeien: nog diezelfde avond gingen we op onze eerste date. Ik zou dit eigenlijk niet moeten vertellen (giechelt nerveus), maar we zijn toen ook met elkaar naar bed geweest. Ik was bang dat hij me daarna niet meer wilde zien – nu deel ik vast te veel informatie (lacht weer), maar de volgende dag kreeg ik een enorme bos rozen en een briefje van Jack met de vraag of

ik bij hem wilde intrekken, en dan niet in zijn logeerkamer. Ja, over snelle actie gesproken! En hier zijn we dan, nog steeds samen, vele jaren later. (wapperende handen) Iedereen die ons hele liefdesverhaal wil horen, kan mijn vorige vlog, kijken, ‘Hoe ik wist dat Jack de ware was’. Ik zal de link hieronder plaatsen.

Een klein zijspoor, lieverds. Terug naar de reden waarom ik dit filmpje maak, en dat is niet makkelijk. Ik heb eraan getwijfeld of ik het zou delen, maar ik vind het belangrijk om eerlijk te zijn, vooral tegenover jullie, die deze reis vanaf het begin hebben meegemaakt. Hopelijk draagt het bij aan bewustwording en helpt het mensen die ook zulke zware tijden doormaken.

(ademt diep in)

Drie maanden geleden kregen we het verschrikkelijke nieuws dat mijn moeder kanker heeft. (vecht tegen tranen) Bij een mammografie werd een knobbeltje ontdekt, en uit de test bleek dat het kanker was. Ze heeft chemotherapie en verschillende andere behandelingen gehad, en hoewel ze zwak is, gaat het goed met haar. De artsen zijn optimistisch omdat ze er vroeg bij waren, maar we zijn doodongerust en enorm geschrokken omdat mijn moeder... sinds mijn vader ons in de steek heeft gelaten, de lijm is die ons gezin bij elkaar houdt. Altijd vrolijk, altijd positief en aardig, en ik weet niet wat we zonder haar zouden moeten...

(schraapt keel)

Maar... ik kan het niet verdragen daar überhaupt aan te denken.

(schraapt opnieuw keel)

Alsof dat al niet erg genoeg is, is Jack vorige maand ontslagen bij de gemeente waar hij de afgelopen zeven jaar heeft gewerkt, dus (laat een korte stilte vallen, veegt een traan uit haar oog) dat ons leven nu een heeel klein beetje waardeloos is, is zacht uitgedrukt.

(forceert een glimlach) O, trouwens, Jack doet jullie de groeten. Hij vindt het jammer dat hij vanavond niet bij deze vlog

kan zijn – jullie weten dat hij dol op jullie is, maar hij helpt een vriend met verhuizen. Zo is mijn Jack, altijd komen anderen op de eerste plaats, zelfs als hij het zelf zwaar heeft. Daarom hou ik van hem.

Door alles wat er gebeurd is, hebben we besloten om spontaan iets gekks te doen, iets krankzinnigs, maar als het lukt... zal het ons leven veranderen.

En daar komen jullie, lieve schatten, om de hoek kijken. Zoals altijd willen we jullie bij onze plannen betrekken.

Het grote nieuws, dat ik zo graag met jullie wil delen, is dat we naar Frankrijk verhuizen! We hebben ons droomhuis gevonden. Op deze foto (wijst met vinger naar boven) zien jullie waarom we er verliefd op zijn geworden.

Chateau Bellay is een zeventiende-eeuws landhuis in het zuiden van de Bourgogne, in het hart van de wijnstreek Côte Chalonnaise. Hopelijk heb ik dat goed gezegd. Snoezig, hè?

Het heeft alles wat je bij een chateau kunt voorstellen: een grote en een kleine toren, houten lambrisering, een balzaal, een enorme eetkamer, een prachtige bibliotheek en negen slaapkamers. En dan heb ik het nog niet eens over de wijngaarden gehad! Het ligt aan de Route des Grands Crus, de wereldberoemde wijnroute door de Bourgogne.

Het kasteel is ruim driehonderd jaar eigendom geweest van de familie Du Bellay, en daarom heeft het zo veel van zijn oorspronkelijke schoonheid behouden. Het moet gerenoveerd worden, maar niet ingrijpend. Gelukkig zijn de meubels bij de koop inbegrepen, maar ik ben van plan om het huis helemaal op te knappen. Ik zit vol ideeën over hoe we de kamers opnieuw kunnen inrichten. (klapt opgewonden in haar handen)

We willen onze eigen draai aan Chateau Bellay geven, met behoud van de authentieke details. We zijn van plan om onze eigen groenten te verbouwen en bij de renovatie duurzame materialen te gebruiken, en het huis zal groene stroom krijgen. Alles zal milieuvriendelijk zijn.

Het is toch net een sprookje?

Ik ben er helemaal door geobsedeerd. Echt, mensen, ik kan er niet over uit hoe prachtig het chateau is. Daar komt bij dat het op een rustige, afgelegen plek ligt, waar mijn moeder kan bijkomen van haar chemo.

Er is alleen één klein probleempje. (knijpt duim en wijsvinger op elkaar) Met een vraagprijs van 1,2 miljoen euro valt het net buiten ons budget. (giechelt) Ik lach omdat ik weet dat het krankzinnig klinkt, maar luister toch maar even... (duwt handen tegen elkaar alsof ze bidt) We hebben jullie nodig om onze dromen waar te maken. Dus vandaag openen we bij GoFundMe een crowdfunding-rekening om Chateau Bellay te kopen. Help ons Chateau Bellay in zijn oude glorie te herstellen. We maken er een B&B van, zodat jullie, lieve, geweldige mensen, uiteindelijk allemaal bij ons kunnen komen logeren.

Ik ben van plan regelmatig filmpjes te posten op mijn kanaal, zodat jullie ons renovatieproject kunnen volgen, op de hoogte blijven van alles wat we doen en verbonden kunnen blijven. En hopelijk deel willen uitmaken van onze reis naar de eindstreep. Als je je abonneert op ons Patreon-account, krijg je exclusieve vip-toegang tot extra content en korting op kamers wanneer we opengaan.

Stel je eens voor, dan kun je voor een luttel bedrag in een chateau verblijven, wereldberoemde bourgognewijnen drinken en Franse kaas eten met Jack en mij... (vouwt handen alsof ze bidt) We hebben je nodig. Het is een ongelooflijk moeilijk jaar voor ons geweest. Jeetje, het valt me zwaar om dit te zeggen, maar help ons alsjeblieft, als-je-blijft, onze droom waar te maken.

Ik plaats de link naar onze GoFundMe-rekening hieronder. We zijn blij met alles wat jullie kunnen missen. En zoals altijd: als jullie op de like- en abonneerknop willen klikken, zou dat geweldig zijn. Veel liefs en kusjes van Jack en mij.

(blaast een kushandje naar de camera)

Ik hou megaveel van jullie!

De duistere geheimen van influencers...

Wanneer influencers Adele en Jack een crowdfundingvideo plaatsen, biedt een mysterieuze weldoener aan een oud Frans kasteel voor hen te kopen. Het is de reddingsboei die ze nodig hebben om hun relatie na een moeilijke periode te herstellen.

Adele post video's terwijl ze het grote gebouw renoveert, voor duizenden volgers. Maar het kasteel is niet wat het lijkt en de lokale gemeenschap is verre van gastvrij.

Dan stoppen Adeles posts plotseling. Haar zus Erin reist af naar Frankrijk om poolshoogte te nemen, maar het stel is verdwenen. Erin moet de schokkende waarheid achter hun verdwijning en de intenties van de anonieme investeerder zien te ontrafelen.

‘Het Franse platteland, de zwijgzame dorpsbewoners
en de verraderlijke pracht van een chateau.
Een perfecte setting voor een intrigerende thriller.’

DAILY MAIL

‘Ruth Kelly weet geweldige thrillers af te leveren
die boven op de actuele thema's zitten!’

GOODREADS

RUTH KELLY is een Britse journalist met Nederlandse roots. Ze woont en werkt in Amsterdam. Haar thrillerdebuut *De villa* ontving lovende recensies van pers en publiek.

DE FONTEIN

9 789026 171789 >